

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 6/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 1. júna 2016 predbežne prerokoval návrh Okresného súdu Dunajská Streda, zastúpeného sudcom Mgr. Michalom Novotným, na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade § 61b ods. 3 a § 243c ods. 1 v časti slov „§ 61b ods. 3 a“ zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení zákona č. 106/2014 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov s čl. 1 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a takto

r o z h o d o l :

Návrh Okresného súdu Dunajská Streda p r i j í m a na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 15. apríla 2016 doručený návrh Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej aj „okresný súd“ alebo „navrhovateľ“), zastúpeného sudcom Mgr. Michalom Novotným, na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o súlade

§ 61b ods. 3 a § 243c ods. 1 v časti slov „§ 61b ods. 3 a“ zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení zákona č. 106/2014 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) s čl. 1 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“).

Okresný súd v odôvodnení svojho návrhu informuje, že v exekučnej veci, predmetom ktorej je vymoženie sumy 844,79 € s príslušenstvom, mu doručila súdna exekútorka 7. novembra 2014 žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Pritom „z obsahu návrhu na vykonanie exekúcie, ani žiadosti o udelenie poverenia nevyplýva, že by oprávnený s povinnou uzatvorili akúkoľvek dohodu o splácaní pohľadávky v splátkach.

Súd po preskúmaní žiadosti dňa 11. novembra 2014 vydal poverenie na vymoženie istiny 844,79 €, náhrady trov konania a trov exekúcie. O zvyšnej časti nároku súd zatiaľ nerozhodol.“

Okresný súd uznesením č. k. 16 Er 248/2014-11 z 23. februára 2016 konanie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti úroku z omeškania priznaného platobným rozkazom okresného súdu č. k. 11 Ro 176/2009-20 vykonateľným 9. decembra 2009 prerušil na účel ďalšieho postupu podľa čl. 144 ods. 2 ústavy.

Argumentujúc v prospech svojej aktívnej legitímácie na podanie návrhu okresný súd odkazuje na ustanovenia exekučného práva, z ktorých podľa jeho názoru vyplýva, že „úlohou súdu pri posudzovaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je posúdiť súlad titulu, návrhu a žiadosti so zákonom. Z toho je zrejmé, že súdny exekútor má posúdiť aj otázku, v akom rozsahu možno nárok priznaný exekučným titulom exekvovať. Ustanovenie § 61b ods. 3 Exekučného poriadku zakazuje vykonať exekúciu na vymoženie príslušenstva pohľadávky, ak bol návrh na jej vykonanie podaný po troch rokoch od vykonateľnosti exekučného titulu. Ak súd rozhoduje o udelení poverenia v takomto prípade, nezostáva mu iné, než žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť (§ 44 ods. 2 tretia veta Ex. por.). V prerokúvanej veci je

zrejme, že exekučný titul nadobudol vykonateľnosť 9. decembra 2009, teda skôr než tri roky pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie (23. október 2014). Preto aplikácia § 61b ods. 3 Ex. por. Vedie k tomu, že súd by mal žiadosť súdnej exekútorky v tejto časti zamietnuť, a to práve na základe aplikácie § 243c ods. 1 Ex. por. Je teda zrejmé, že napadnuté ustanovenia majú v prerokúvanej veci relevanciu a súd by ich mal použiť pri rozhodovaní.“.

Rozpor § 61b ods. 3 Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 ústavy navrhovateľ odôvodňuje kolidujúcou regulačnou materiálou napadnutého ustanovenia a § 110 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Konkretizované ustanovenie Občianskeho zákonníka totiž *„posilňuje nárok veriteľa priznaný právoplatným rozhodnutím a dáva mu istotu, že počas 10 rokov sa jeho nárok neoslabí. Tieto účinky sa týkajú celého nároku v tom rozsahu, v akom bol priznaný rozhodnutím, teda aj nároku na príslušenstvo (úroky, úroky z omeškania a náklady, § 121 ods. 3 Obč. zák.).*

Zároveň však ustanovenie § 61b ods. 3 Ex. por. Zakazuje po troch rokoch od vykonateľnosti exekučného titulu (teda v podstate po troch rokoch od plynutia lehoty na plnenie) vykonať exekúciu na vymoženie príslušenstva, a to napriek tomu, že takýto nárok je posilnený účinkami § 110 ods. 1 Obč. zák. Veriteľ, ktorému bol jeho nárok priznaný právoplatným rozhodnutím a ktorý sa tak spolieha na uvedené účinky, je normami exekučného práva zbavený možnosti reálne tieto posilnené účinky využiť... zákonodarca nijako (ani nepriamo) nenaznačil, že by po troch rokoch rozhodnutie malo strácať svoje účinky z § 110 Obč. zák. Priemerný adresát právnej normy tak z § 110 Obč. zák., ani z celého komplexu noriem upravujúcich premlčanie nárokov... nedokáže logicky predvídať, prečo by sa nemal spoliehať na 10ročnú premlčaciu dobu... Ak však (v dôvere v tieto právne účinky svojho exekučného titulu) navrhne vykonanie exekúcie po uplynutí len troch rokov a jedného dňa od vykonateľnosti, príslušenstvo už nevymôže.“.

Nesúlad § 243c ods. 1 Exekučného poriadku v časti slov „§ 61b ods. 3 a“ s čl. 1 ods. 1 ústavy navrhovateľ vidí v nedovolenom retroaktívnom pôsobení predmetnej intertemporálnej právnej normy. Zdôrazňuje, že *„toto ustanovenie nariaďuje použitie novelizovaného § 61b ods. 3 Ex. por. v konaniach začatých po 31. máji 2014. Obsahom*

§ 61b ods. 3 Ex. Por. Však nie je procesnoprávna norma upravujúca procesný postup v exekučnom konaní, ale doplnenie jednej z podmienok vykonateľnosti exekučného titulu v exekúcii. Jej okamžité použitie na všetky exekučné konania začaté po 31. máji 2014 ignoruje práve tento aspekt. Až do 31. mája 2014 totiž veriteľ exekučného titulu nemal žiaden dôvod ponáhľať sa s návrhom na vykonanie exekúcie, keďže mohol vychádzať zo všeobecných premlčacích lehôt a účinkov právoplatného rozhodnutia v zmysle § 110 ods. 1 Obč. zák. Od 1. júna 2014 však všetci veritelia, ktorí by síce stihali túto všeobecnú lehotu, avšak ich exekučné tituly sa stali vykonateľnými pred 1. júnom 2011, stratili možnosť vymáhať ich exekúciou.

Príkladom toho je aj prerokúvaná vec. Platobný rozkaz... sa stal vykonateľným 9. decembra 2009, takže trojročná lehota v zmysle § 61b ods. 3 Ex. por. uplynula 9. decembra 2012. Veriteľ (oprávnený) však podľa právnej úpravy účinnej k 9. decembru 2012 nemal absolútne žiaden dôvod navrhovať exekúciu, keďže vedel, že svoj exekučný titul môže uplatniť vo všeobecnej premlčacej lehote § 110 ods. 1 Obč. zák., teda do roku 2019. Až 1. júna 2014 mu zákonodarca určil, že svoj exekučný titul mal navrhnúť na vykonanie exekúcie do 9. decembra 2012, inak mu príslušenstvo nebude možné exekučne vymáhať. To však pre oprávneného bolo objektívne nemožné... Z toho plynie, že norma § 243c ods. 1 Ex. por. S účinnosťou od 1. júna 201 sankcionovala nečinnosť oprávneného pred týmto dňom, hoci oprávnený nemal podľa právneho stavu účinného v čase svojej nečinnosti žiadnu povinnosť určitým spôsobom konať. Úprava § 243c ods. 1 Ex. por. Tak vlastne oprávneného spätne sankcionuje za to, že postupoval v súlade s právom. Tým v zmysle... konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR ide o normu nepripustne retroaktívnu a odporujúcu čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.“.

Navrhovateľ k analyzovanému § 243c ods. 1 Exekučného poriadku ešte dodáva, že „prípadným vyslovením nesúladu § 243c ods. 1 Ex. por. s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR... nedôjde k tomu, že by sa § 61b ods. 3 Ex. por. beztak aplikoval na všetky exekúcie. Naopak, strata účinnosti (a platnosti) § 243c ods. 1 Ex. por. vytvorí priestor na ústavnokonformnú interpretáciu účinkov § 61b ods. 3 Ex. por. a tiež na ústavnokonformné riešenie intertemporálnych účinkov...“.

K tvrdenému nesúladu § 61b ods. 3 Exekučného poriadku s čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu okresný súd na podklade judikatúry ústavného súdu k obsahu základného práva vlastníť majetok uvádza, že *«veritelia druhovo rovnakých pohľadávok musia mať rovnaké možnosti domáhať sa ich exekúcie. Tomu však ustanovenie § 61b ods. 3 Ex. por. nezodpovedá. Toto ustanovenie totiž po uplynutí troch rokov od vykonateľnosti exekučného titulu bráni veriteľovi vymôcť „príslušenstvo peňažnej pohľadávky“. Z takto formulovaného ustanovenia nie je zrejmé, v čom je príslušenstvo pohľadávky natolko odlišné pd iných druhov peňažných pohľadávok, aby to odôvodňovalo odlišný zákonný obsah a ochranu vlastníckeho práva veriteľa k tejto pohľadávke.»*. Zároveň podľa názoru okresného súdu *„nemožno samozrejme vylúčiť, že môže existovať iný znak charakteristický pre pohľadávku na príslušenstvo..., ktorý by mohol odôvodniť ich odlišnú zákonnú úpravu v § 61b ods. 3 Ex. por. V podstate teda ide o to, či je na takúto (voči veriteľovi prísnejšiu) úpravu určitý ústavne ospravedlniteľný dôvod...“*. Navrhovateľ však spochybňuje už len legitimitu cieľa kritizovanej procesnej normy. Cituje z dôvodovej správy a konštatuje, že *«nie je možné dospieť k žiadnemu bližšiemu zdôvodneniu záveru, prečo sa má konanie veriteľa, ktorý má právoplatne judikovanú pohľadávku a ktorému tak § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka priznáva nárok na jej vymáhanie počas 10 rokov, považovať za „špekulatívne“ len preto, že sa ho rozhodne vymáhať po dvoch či troch (alebo piatich alebo siedmich) rokoch... Z obsahu dôvodovej správy je zrejmé, že úprava sledovaná v § 61b ods. 3 Ex. por. úplne ignoruje, že elementárnym dôvodom exekúcie nie je akási „kratochvíľa“ veriteľa, ale skutočnosť, že dlžník nesplnil to, na čo bol podľa práva povinný a čo bolo veriteľovi priznané súdnym rozhodnutím. Tomu napokon slúži aj príslušenstvo v podobe úrokov z omeškania a nákladov spojených s uplatnením – primárnym dôvodom jeho vymáhania nie je žiadna špekulácia veriteľa, ale to, že dlžník nesplnil svoj záväzok voči veriteľovi. V takom prípade podanie návrhu na vykonanie exekúcie pokojne aj po deviatich a pol roku nie je žiadnou špekuláciou veriteľa, ale naopak, výrazom jeho ústavne chráneného vlastníckeho práva v podobe judikovaného nároku. Dlžník predsa kedykoľvek môže odvrátiť exekúciu tým, že bude konať podľa práva, teda že svoj záväzok splní.»*

Okresný súd uvádza, že aj v prípade, že by obmedzenie zavedené § 61b ods. 3 Exekučného poriadku bolo možné považovať za legitímne, s určitosťou nemôže obstať

v teste proporcionality. Akcentuje, že napadnutá právna úprava „nerozlišuje medzi plynúcim príslušenstvom a príslušenstvom už neplynúcim“. Ďalej dôvodí, že „následky § 61b ods. 3 Ex. por. na príslušenstvo narastajúce v čase sú celkom zjavne neprimerané, keďže po uplynutí troch rokov stráca dlžník nárok na všetko príslušenstvo. Tým sa táto konštrukcia celkom zjavne odlišuje napríklad od premlčania, kde v danom prípade pravidelne prirastajúcich plnení plynie premlčacia doba takpovediac každým dňom nanovo.“. Kritizovaná právna norma „nijako nereflektuje dôvod, kvôli ktorému veriteľ nezačal exekúciu. Takým dôvodom môže byť okrem iného vyhlásený konkurz... známa nemajetnosť povinného a neochota veriteľa znášať zbytočné trovy takejto exekúcie... Inak povedané, § 61b ods. 3 Ex. por. podsúva všetkým veriteľom špekulatívne úmysly a úplne abstrahuje od objektívnych a racionálnych dôvodov, kvôli ktorým veriteľ v trojročnej lehote exekúciu nezačne.“. Analyzované ustanovenie podľa navrhovateľa „znevýhodňuje tú skupinu veriteľov, ktorá si v exekúcii zasluhuje najvyššiu mieru ochrany – tzv. nezabezpečených veriteľov, teda veriteľov, ktorí z rôznych dôvodov neboli schopní zriadiť zabezpečovacie právo k časti veriteľovho majetku. Po uplynutí troch rokov totiž nie je možná exekúcia na vymoženie príslušenstva judikovanej pohľadávky. Na druhej strane však z viazanosti tejto normy na exekučný titul ako taký vyplýva, že sa nijako nedotýka samotnej povahy judikovanej pohľadávky, ani jej hmotnoprávných účinkov. Preto napr. zabezpečený veriteľ môže takéto príslušenstvo uspokojiť trebárs výkonom záložného práva, a to počas celej 10ročnej premlčacej lehoty.“.

Napokon podľa názoru okresného súdu § 61b ods. 3 Exekučného poriadku «bez dôvodne favorizuje veriteľov, ktorí o svoje práva dbajú a získajú si exekučný titul čo najskôr, oproti tým, ktorí takto nepostupujú. Lehota v § 61b ods. 3 Ex. por. sa totiž neviaže na zročnosť záväzku, ktorý je exekučným titulom priznaný..., ale na jeho vykonateľnosť. Vykonateľnosť nastáva uplynutím lehoty na plnenej viazanej na právoplatnosť..., ktorá zasa nastáva uplynutím lehoty na podanie odvolania... začínajúcej plynúť doručením rozsudku. Inak povedané, účinky § 61b ods. 3 Ex. por. postihnú omnoho skôr veriteľa, ktorý žaluje čo najskôr a jeho pohľadávka mu je priznaná čo najskôr (napr. platobným rozkazom, pretože jeho návrh je riadny a úplný). Naopak, veriteľ, ktorý takto nepostupuje, má určitú „výhodu“ v tom, že jeho exekučný titul

nadobudne vykonateľnosť neskôr, a teda aj trojročná lehota v § 61b ods. 3 Ex. por. uplynie neskôr. V oboch prípadoch je pritom príslušenstvo určené rovnako, a to od okamihu splatnosti istiny.».

Rozpor § 243c ods. 1 v časti slov „§ 61b ods. 3 a“ Exekučného poriadku s čl. 20 ods. 1 ústavy podľa navrhovateľa vyplýva z obdobných dôvodov, ako to je v prípade tvrdeného nesúladu § 61b ods. 3 Exekučného poriadku s čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj z dôvodu už konštatovanej nedovolenej retroaktivity tejto právnej normy.

Vo väzbe na čl. 46 ods. 1 ústavy navrhovateľ poukazuje na stabilnú judikatúru, podľa ktorej sa základné právo na súdnu ochranu uplatňuje aj v procese núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. Preto potom *„dôvody nesúladu § 61b ods. 3 a § 243c ods. 1 Exekučného poriadku s čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k... zakladajú aj nesúlad týchto ustanovení s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR“.*

Okresný súd navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho návrhu na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

«Ustanovenia § 61b ods. 3 a § 243c ods. 1 v časti „§ 61b ods. 3 a“ zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (vyhl. č. 209/1992 Zb.).»

II.

Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou...

Podľa čl. 144 ods. 2 ústavy ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu,

konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

Podľa § 37 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak osoby uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až f) dospejú k názoru, že právny predpis nižšej právnej sily nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily..., môžu podať ústavnému súdu návrh na začatie konania.

Podľa § 18 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd začne konanie, ak návrh podá súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou. Podľa § 19 zákona o ústavnom súde súdom podľa § 18 ods. 1 písm. d) sa rozumie príslušný senát alebo samosudca. Podľa § 21 ods. 4 zákona o ústavnom súde ak je účastníkom konania súd, zastupuje senát jeho predseda.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na žiadnu ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Podľa § 61b ods. 3 Exekučného poriadku ak ide o splnenie povinnosti zaplatiť peňažnú pohľadávku a oprávnený podá návrh na vykonanie exekúcie viac ako tri roky od nadobudnutia vykonateľnosti exekučného titulu, nemožno vykonať exekúciu na vymoženie príslušenstva pohľadávky priznanej exekučným titulom; to neplatí, ak oprávnený k návrhu na vykonanie exekúcie priloží dohodu o postupnom splnení pohľadávky priznanej exekučným titulom uzavretú s povinným v priebehu troch rokov od nadobudnutia vykonateľnosti exekučného titulu.

Podľa § 243c ods. 1 Exekučného poriadku ustanovenia § 61b ods. 3 a § 200 ods. 2 až 4 sa použijú na exekučné konania začaté po 31. máji 2014.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd návrh navrhovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí pléna ústavného súdu podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a dospel k záveru, že návrh spĺňa procesné podmienky, za splnenia ktorých ústavný súd môže vec prerokovať a o nej rozhodnúť.

Z citovaného čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy vyplýva, že je v právomoci ústavného súdu preskúmať súlad zákonov s ústavou a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Okruh aktívne legitimovaných osôb na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov v nadväznosti na čl. 130 ods. 1 ústavy ustanovuje § 18 ods. 1 písm. a) až f) a § 19 zákona o ústavnom súde. V tejto súvislosti

ústavný súd konštatuje, že návrh v zastúpení okresného súdu podal sudca Mgr. Michal Novotný.

Návrh bol podaný v súvislosti s rozhodovacou činnosťou okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 16 Er 248/2014. Z odôvodnenia podaného návrhu ústavný súd zistil, že v predmetnom konaní je potrebné použiť všeobecne záväzný právny predpis (napadnuté zákonné právne normy), ktorého nesúlad s ústavou a s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, je uplatnený v návrhu na začatie konania pred ústavným súdom.

Predložený návrh nesignalizuje nedostatky procesných podmienok okresným súdom vedeného exekučného konania, ktoré by vylučovali akúkoľvek možnosť aplikácie napádaných zákonných právnych noriem v tomto konaní (m. m. PL. ÚS 7/04, PL. ÚS 28/05). Z toho ústavný súd vyvodil, že návrh podala oprávnená osoba, pričom v súlade s čl. 144 ods. 2 ústavy bolo exekučné konanie uznesením okresného súdu č. k. 16 Er 248/2014-11 z 23. februára 2016 prerušené.

Návrh podľa názoru ústavného súdu spĺňa predpísané náležitosti návrhu na začatie konania ustanovené v § 20 a § 37 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júna 2016